

Een werktuigbouwer vertrekt (NLJ 30-11-90)

Henk Bosma

Bij het vertrek van Bongers constateerde Miedema onlangs in dit Journaal dat er geen hoge Pieten meer op het lab zijn. Nu, bij het vertrek van Hans Rietdijk, officieel per 1 januari a.s. is vast te stellen dat wetenschappelijke adviseurs ook een zeldzaam verschijnsel worden.

De opeenvolgende pensioneringen van Tan, Van Stapele en Bongers zijn weliswaar opgevangen door de benoemingen van Rietdijk, Fosséprez en mijzelf. Dat blijkt nu echter niet echt te helpen. Rietdijk treedt vroegtijdig uit, Fosséprez wordt vrijwel geheel in beslag genomen door de zorg voor het Belgische lab en ook ikzelf zal binnenkort verdwenen zijn. Moet Albert Schmitz eerlang het vaandel alleen verder dragen?

Met Hans Rietdijk verdwijnt een werktuig bouwer in hart en nieren. De kennis, de kunde en de kunst van dat vak hielden hem op evenwichtige wijze voortdurend bezig.

Het vervulde hem al jaren met zorg, dat de belangstelling hiervoor binnen Philips, en met name ook in Research, te klein was of zeker dreigde te worden. Dat heeft hij nooit onder stoelen of banken gestoken. Nog onlangs heeft hij hieraan in een indringende notitie uiting gegeven. Hij acht beheersing van het ontwerpen, construeren en maken van producten minstens zo belangrijk als de kennis van de producten zelf. En juist daarbij speelt werktuigbouw en -kunde een cruciale rol, voor welk product dan ook.

Rietdijk verliest zich niet in theoretische abstracties. De formele theoretische kanten van zijn vak beheerst hij ook, zoals uit zijn proefschrift en zijn belangstelling voor en kennis van wiskunde blijkt. Maar de dingen moeten vooral zichtbaar en tastbaar zijn. Concrete oplossingen boeien hem pas echt. Storingen en moeilijkheden maken hem enthousiast en creatief. Het lab verliest dan ook een groot uitvinder.

Moet er met een tekening iets worden uitgelegd, dan tekent Hans allereerst een hartlijn. Misschien geeft hij daarmee uiting aan een onbewuste diepe overtuiging dat wat in het centrum hoort ook in het midden moet blijven. Hij is geen man van extremen. Hij zocht de uitersten niet. Toch is hij geenszins conventioneel. Juist het ongewone, het ongebruikelijke heeft veeleer zijn aandacht. Hij staat midden in het leven. Als zijnde te speculatief is theologie zijn vak niet, maar hij had een voortreffelijk pastor kunnen zijn. Altijd bemiddelend en vol belangstelling voor mensen, is hij vol aandacht, biedt hulp en zet zich in waar spanningen of conflicten zijn.

Een groot vakman en een warm mens gaat het Nat.Lab. verlaten.